

Hun ser i det hele såre megen tomhed og usandhed i de kredse hun er opdraget til at tilhøre.

Da hun også møder skuffelser i et kærlighedsforhold, forlader hun i fortvivelse plejemoderen og hele hendes familie.

Bogen vil sikkert kunne fornøje dem, for hvem den er bestemt, større pigebørn og unge piger.

Den indeholder en alvorlig advarsel til mennesker om aldrig letsindig at påtage sig forældrekald, og om aldrig at glemme, at modernavnet giver alle en moders pligter.

K. M.

* * *

G. B. N. F.:

Clara Viebig: Det daglige brød.

427 Sider. 5,50 Kr.

Clara Viebigs nylig oversatte bog giver en hel del billeder af kampen for „det daglige brød.“ —

Hun viser os den i forskellige hjem i storstaden (Berlin); hun kender den, bitter som den er, i embedsstandens og mellemstandens små hjem, hvor skindet af velstand skal bevares, men hvor hver øre må vendes, og hvor hver uforudsæt udgift er en sørgelig begivenhed. Men hun kender den også i dens endnu langt frygteligere skikkelse hos selve „de fattige“, den besiddelsesløse klasse. Hun kender den og hun skildrer den mesterligt; hun fører én om fra kælder til kvist i de store kaserner, fattige folk bebor; man mærker den, som strømmen ud fra de små lejligheder, en lugt af lampeos, menneskelige uddunstninger, fedtebrød og snavs — måske den forfærdeligste, der er til; man hører barnegråd og fulde mænds skænden og alle de mange andre lyde, der høres i et sådant hus.

Man lever med i beboernes håb og frygt, følger med i deres beregninger om muligheden for virkelig at blive mætte og dog få huslejen betalt. —

Man lærer også deres andel i et mere åndeligt liv at kende, forsamlingerne søndag eftermiddag i havebeværtningerne med den frygtelige musik og dansen på de åbne estrader — og som modsætning møderne i „Frelsens hær“.

Men man lærer endnu mere, man lærer at kende levende mennesker; ja, der er en hel mængde, og de er klart tegnede. Man kommer især til at føle med hovedpersonerne de to bondepiger, der kommer ind til Berlin for at gøre deres lykke og lider et så sørgeligt skibbrud. — Her at fortælle om deres skæbne vilde blive for langt; længst vil man mindes

den store, tunge, ærlige Mine, som „kommer i ulykke“, men udvikles så smukt gennem moderfølelsen. —

Bogen er lang, men man holder ikke op at læse, og man husker den; enkelte scener som den, hvor Mine har sat sit barn fra sig midt i byens larm og håber at „en rar dame“ skal finde det, eller den, hvor hun en juleaften, da hun og hendes lille familie er på hungersnødens rand, får uventet hjælp, er ganske uforglemmelig.

„Det daglige brød“ er en god bog, tung og alvorlig, næsten knugende, men en bog, man har godt af at læse.

Især taler den alvorligt til alle, der har med „småfolk“ at gøre, og hvem af os har ikke det — eller burde have det, og til dem, der har andre i deres tjeneste. K. M.

* * *

G. B. N. F.:

Marie Bregendahl: Hendrik i Bakken.

236 Sider. 3,50 Kr.

Denne begynder-bog bringer en del billeder fra en jysk bondegård; den følger livet der et års tid.

Man ser det stille glædeløse liv på gården til daglig under trykket af Manden Hendriks tavse, barske væsen; man ser også, hvordan den naturlige lystighed kan blusse op hos børnene, hos de unge tjenestefolk, ja selv hos den lille fine sagtmødige madmoder, Marianne, da husbond en dags tid er borte. —

Skildringen af det lille gilde, som da finder sted, og i det hele af „folkenes“ tankegang og samliv er fortræffelig, om end nu og da unødigt realistisk.

Til sidst dør Marianne, og forf. lader læseren gøre samme opdagelse, som den lille varmhjertede Niels „hiorddreng“ gør, at Hendrik, skønt han vil skiule det for alle mennesker undtagen sin lille søn, Ole, der har arvet hans sind, sørger bittert, ja fortvivlet over sin hustrus død.

Men hvorfor Hendrik ikke kunde gøre sin gode lille hustru livet lidt lysere, hvorfor han er, som han er og hvordan han er bleven det, det forstår man ikke. K. M.

Danmark.

Tjenestepigerne.

Tjenestepigerne har efterhånden fået Foreninger i adskillige Provinsbyer. — Disse har nu sluttet sig sammen til én Organisation: „De samvirkende danske Tjenestepigeforeninger“. Naturligvis træffer vi atter her frk. Marie Christensen i Spidsen for det hele og „Tjenestepigernes Blad“ som det fælles Medlemsblad.